

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravištvo in ekspedicijska v „Katoliški Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Oznani (inserati) se sprejemajo in velja tristopna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskani se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2. I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 192.

V Ljubljani, v sredo 24. avgusta 1892

Letnik XX.

Narodnostni razvoj v Avstriji.

II.

Leto 1848 pa je odprlo zatvornice nereda ter dalo duška nagonu ljudstva. Ta naravni nagon še ni bil izprijen v svojem korenu, nasprotno pa je vladal birokratski absolutizem, ki si je le izkoriščal cerkev v svoje namene, fevdalizem brez prave konservativne podlage v obrambo prebivalstva, ta se je bil preživel.

Na nesrečo pa je reakcija zavozila na liberalni tir, ostale so vse stare napake v drugih oblikah, ker državna vsemogočnost je obdržala svoj vpliv na korist liberalne stranke. Država iz leta 1848 je imela na razpolago birokratsko moč ter je bila sama sebi namen. Dandanes ima država isto moč, namen pa jej je liberalizem z vsemi dodatki.

Sedanji liberalizem pa se v mnogem loči od onega okoli leta 1848, kajti tedanji liberalci so svojo sebičnost vsaj pokrivali s plaščem idealizma.

To se je pokazalo posebno v jezikovnem vprašanju. Revolucije leta 1848 so se udeležili vsi narodi brez posebne narodne zavidnosti. Tako se je zgodilo, kar bi bilo sedaj neverjetno, da je n. pr. štajerski deželni zbor v 30. seji dne 9. avgusta 1848 skoro soglasno sklenil pri posvetovanju o „temeljnih pravicah“, da se morajo slovenske vloge reševati v slovenskem jeziku. Dolgo let je trajalo, da se je zopet poklical v spomin ta člen leta 1848, in vendar kriče neke vrste Nemci o zatiranju nemštva!!

Pa tudi pričetkom ustavne dōbe, ko se je meščanski liberalizem bolj zavedal samega sebe, niso prezirali mnogojezičnosti naše države. Tako pravi član XIX. državnega temeljnega zakona z dne 21. decembra 1867: „Vsi narodi države so jednako-pravni in vsak narod ima neoskrunljivo pravico do

varstva in gojitve svoje narodnosti in jezika. Jednakopravnost je od države priznana v šoli, uradu in javnem življenju vsem v deželi navadnim jezikom.“

Leta 1867 torej je bil nemški liberalizem pri siljen, ozirati se tudi na avstrijske Slovence. Ko bi se bil ta član državnih temeljnih zakonov tudi izvršil v dejanju, prihranilo bi se bilo mnogo narodnega prepira. Toda brezozirni liberalizem, ki je imel oblast v rokah od 1867. in 1879. leta, je te temeljne zakone, katere je sam ustvaril, tolmačil na silovit način in tako si Slovence napravil za nespravljlive nasprotnike.

Ker pa se narava vedno maščuje, kedarkoli se zatira brez višjih ozirov, zato se je moralo maščevati tudi to, ker so hoteli dve tretjini prebivalstva po Beustovem nauku pritiskati ob steno.

Katoliško misleči Nemci po svoji politični vzgoji sicer niso bili posebni prijatelji Slovanom. Ker pa so nemški liberalci začeli ravno tako brezobzirno napadati in rušiti krščanske in konservativne naprave, kakor narodne svoje nasprotnike, bili so si oboji zatiranci kmalu politični sosede in zavezniki, kar more obema zaveznikoma biti le na korist.

To je gotovo, da morejo nemški katoliki doseči n. pr. versko šolo le s pomočjo Slovanov, in bi jo bili tudi dosegli, da se niso zgodile napake, na drugi strani pa tudi Slovani marsičesa ne dosežejo brez pomoči nemških konservativcev, posebno pa bi bilo brez te pomoči katoličanstvo med Slovani v nevarnosti.

Kdor med nami ali med Slovani noče te zveze, ta ne vé, kaj dela, ali pa noče katoličanstva. Le s pomočjo te zveze so nemški levičarji prišli v manjšino in zgu-

bili gospodstvo in grof Taaffe je razvil zastavo sprave med narodi.

Vsakateremu je še v spominu zgodovina naj-novejše dobe. Trinajst let je bilo „zatirano nemštvo“, kakor trdijo levičarji, in konec temu zatiranju je — sprava z nemškimi liberalci.

Kako so divjali in kričali nemški liberalci v prvi polovici osemdesetih let o zatiranju, pozabiti niso mogli zgubljenega gospodstva. Med Slovani pa vzdigujejo glave takozvani „mladi“ ter ropotajo ravno tako, kakor so Plener in tovariši pred nekaterimi leti.

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. avgusta.

Notranje dežele.

Ministerske premembe. Poljski listi so izvedeli z Dunaja, da ni nič na tem, da bi se imenoval novi minister notranjih stvari in pa minister za Češko. Kielmansegg že zaradi tega ni pripraven za ministra notranjih stvari, ker je protestant. Od Marije Terezije sém pa noben nekatolik ni bil notranjih stvari minister. Grof Thun bi pa najbrž ne prevzel ministerstva za Češko.

Solnograško. Govori se, da bode deželni zbor zopet razveljavil volitev dr. Fuchsa, ker po mnenju Lienbacherja in tovarišev tedaj, ko je bila volitev na Solnograškem, še ni imel volilne pravice. Občina Aigen mu je bila dala sicer častno občanstvo, ali stvar se menda ni popolnoma pravilno vršila. Pri novi volitvi bode pa zopet voljen dr. Fuchs in deželni zbor bode potem moral potrditi volitev, ker mu volilne pravice ne bode mogel odrekati, ko ga je občina Saalfelden popolnoma pravilno imenovala za častnega občana. Razveljavljenje volitve ne bode imelo drugih posledic, kakor da bodo volilci imeli nova pota.

Dalmacija. Kakor znano, je nekaj poslancev bilo izstopilo iz hrvatskega narodnega deželnozbor-

LISTEK

Čičonov zvon.

Priobčil H. Majar.

(Dolge.)

4. Še slabejše.

Po vasi se je raznašala govorica, da bo „poslanje“ (misijon). Govorica ni bila brez zrna. Župnik je res prosil P. Atanasija, naj pride pridigati ob Vseh Svetih njegovim župljanom, ogret jih in naidušiti. Častni starina si ni dal miru, dokler ni videl zvonika pod streho, v njem pa zvonu. V tem se mu je posrečilo, da je bil dožidan in pokrit; manjka le še zvonu.

Premišljeval je: „Predno bo zvonil, mora biti vlit, in predno se vlije, treba plačevati. Na dobrotna srca si ni upal več trkati, vsaki je storil, kolikor je bil mogel. Čičona župnik ni hotel nago-voriti za dar, prepričan, da ga bo sram primoral, kaj storiti in pa beseda P. Atanasija.

Čičon je bil res tudi za polovico ozdravljen od svoje upornosti. Rad bi bil videl, ko bi bil župnik prišel ter mu omenil zvonu, še predno je prišel P. Atanasij.

Nekega jutra pride hlapec nekega trgovca v Neapolju v Oranžino, mimo Čičonove hiše. Ker je bil ta hlapec debel prijatelj Čičonu, oglasi se pri

njem ter mu zakliče skozi okno: „Pojdiva na dražbo!“

„Kakošno dražbo?“

„Ne veš? Prodajali bodo okoli trideset glav, na pristavi vojvode Fidal, na Kraljevi cesti.“

„Čemu jih prodajajo? Za davke?“

„Ne, bratje se delé. Tam dobiš za mesnico volov, uprežne živine, krav, telet. Lepa priložnost, tu se bo dalo kaj zaslužiti.“

„Hm, kaj zaslužiti,“ misli don Čičon. „Kdo pa ne zasluži rad, vlasti dandanašnji?“ Ta beseda zaslužbe je Čičona potegnila kakor iglo magnet. Skoči po koncu, osedla konja pa odjezdi s prijateljem na dražbo. Na pristavi je našel še več prijateljev in starih znancev, ljudij, hlepečih po čim večjem zaslužku.

Dražba se prične in vsaki si izdraži želeno goved. Pristave upravitelj reče kupcem: „Na kosilo vas ne povabim, vabim pa vas na makarone, moja jih zna ukusno pripraviti, pa na kosček pečenke.“

„Lepa misel ta,“ pritrjuje nekdo iz družbe; „v tvoji hiši se ne strada.“

„Žeja se tudi ne trpi,“ dodevije upravitelj. „Gori imam par steklenk, dal vam bom pokušati.“

„Pametno, tako bo kup zapečaten,“ govori neapoljski hlapec.

Na kratko, ponudba je bila vsprejeta soglasno. Čičon se je nekoliko branil; na misel mu je hodila dana beseda, da zunaj hiše ne bo pil. Tukaj pa ni bilo potrebe, tudi ni bil tako daleč od doma; zato

se je izgovarjal, da mora brž v Oranžino, ker ženi ni povedal ničesar, da bo v skrbeh zavoljo njega.

„E, kaj v skrbeh,“ odvrča upravitelj, „misli la bo, da ste šli po opravkih, kar je tudi res.“

„Vem, zakaj Čičon neče; obljubo je storil, da ne bo pil; v nobeno krčmo ne gre in „zlatega leva“ niti ne pogleda.“

„Pusti obljubo, kaj se zadevaš va-njo? Komu je na potu? Pijem, kjer hočem, in delam, kar se mi ljubi,“ odgovarja Čičon razžaljen.

„Pravo govori don Čičon,“ odobruje upravitelj; „poštenjak ostaje mož beseda. Menim pa, da obljuba ne bo prelomljena; pijemo in jemo doma. Moje hiše vendar ne boste enačili s krčmo?“

Na to ni vedel Čičon ziniti. Čudil se je, da se poprej ni domislil take naravske razlage. Brez obotavljanja priveže konja in goved, pa sede z drugimi za mizo.

Bilo je ob treh popoldne. Do neke točke je šlo vse v redu, potem pa so jeli gostje oživljati in glasiti se, kajti upravitelj je bil pripravil mnogo užitnega. Makarone in govedino in teletino in kure-tino je bilo treba zalivati, pa so tudi zalivali, ker upravitelj je dal nositi steklenke, vselej s pristavkom, da kapljice take ni daleč okolu.

Don Čičon ni mogel trpeti polne kupice, in pridno jo je k ustom nosil, vrhu svoje slabosti je imel še soseda, ki mu je kupico tudi pridno nalival, in Čičon se je včasih sam čudil, da kupice še ni izpraznil.

skega kluba na poslednjem deželnozborskem zborovanju. Mi smo o svojem času obširno o tem govorili. Povod razpору je bilo to, ker je večina glasovala za predlog, da se v šolskih knjigah ne sme utajiti ime hrvatskega in srbskega naroda, dočim manjšina o srbskem narodu ni hotela ničesa slišati. Izstopivši poslanci osnovali so svoj klub in z vsemi silami jeli delovati proti drugim poslancem, očitajoč jim, da se ne drže več svojega programa. Klub narodne stranke je sedaj izdal „proglas“, v katerem pojasnjuje ves položaj. Temu „proglasu“ je pridodan program „Narodnega hrvatskega kluba“, kakor se je bil sklenil leta 1875. Po tem programu se hrvatski narodni klub hoče držati hrvatskega državnega prava in delati za združenje Dalmacije s Hrvatsko. Klub pa tudi hoče zagovarjati pravice staroslovensčine v cerkvi, in delati da se zveže z železnicami Dalmacija z Bosno in drugimi deželami cesarstva. Posebno važna točka tega programa je pa ta, da pod varstvom hrvatskega prava Hrvati in Srbi v Dalmaciji uživajo iste pravice v vsakem pogledu kot jeden narod, razun katerega ni nobenega v Dalmaciji. Iz te točke je razvidno, da so se le tisti izneverili staremu programu, ki sedaj nečejo ničesa slišati o Srbih v Dalmaciji. Potemtakem je jasno, da so razpor izzvali le nekaterniki, ki bi radi sebe potisnili bolj na površje in odrinili stare in skušene rodoljube. Stvar je ravno tista, kakor na Češkem, kjer so odrinili velezaslužnega dr. Riegra.

Bukovina. V Črnovicah je dal predsednik banket, h kateremu so bili povabljeni načelniki raznih javnih korporacij. Povabljena pa nista bila predsednika trgovske in odvetniške zbornice, ki sta Nemca. Liberalni listi so zaradi tega jako nevoljni. Vsekako je to malo čudno sedaj, ko je levice dobila že tako velik vpliv. Zanimivo bi bilo vedeti, je li predsednik ravnal po svoji volji ali pa morda po kakem migljeju ed zgoraj.

Vnanje države.

Srbija. Celó Slovanom nasprotni listi priznavajo, da so novi srbski ministri sposobni in jako omikani. Med novimi ministri so le trije že ministrali, drugi so pa vsi novinci. Ministerski predsednik Avakumović je najboljši odvetnik v Belem Gradu. Vojni minister Bogičević je v sorodu s kraljevo rodbino in Ristićem. Od njega je pričakovati, da bode branil pravice Obrenovićev. Novi minister notranjih zadev, odvetnik Riborac, je odločen mož. To je že pokazal, kajti odstavil je že vse nesposobne radikalne prefekte in nadomestil z novimi. Več drugih višjih radikalnih uradnikov se je pa prosto-voljno umaknilo. Novo ministerstvo bode morda bolj naklonjeno Rusiji, nego je bilo dosedanje. Vsaj dosedaj so mnogi ministri veljali za velike prijatelje Rusije. Pozabiti pa seveda ne smemo, da v Srbiji in Bolgariji so politiki navadno le tako dolgo naklonjeni Rusiji, dokler ne pridejo na državno krmilo.

Rusija. Saratovski gubernator je zaukazal podrejenim oblastvom, naj strogo pazijo, da kmetje ne prodajo preveč žita in skupila zapijo. Kmete, ki žito prodajo in potem popivajo, naj strogo kaznujejo. Vlada ne daje zaradi tega posojil, da bi pijančevali. Ta ukaz je umesten, kajti vlani so po ruskih listih le prepogosto se čitale pritožbe, da je pijančevanje krivo velike bede.

Srbija in Rusija. Znano je, da je metropolit Mihael oporekel, da bi bilo resnično, kar pri-se mu je očitalo v diplomatskih spisih, katere je občila „Svoboda“. Temu dementiju se dosti ne verjame. Posebno se je pa opazilo, da metropolit ni

oporekal, da bi ne bil dobil 10.000 frankov iz ruskega tajnega zaklada. Sedaj ga „Videlo“ pozivlje, da se o tem izreče, ker ne gre, da bi načelnik srbske cerkve dobival iz tujih tajnih zakladov.

Francija. Predvčeraj so se sešli generalni sveti. To zborovanje je tem važnejše, ker se je več generalnih svetov od zadnjega pomladanskega zasedanja prenovilo. V tem zasedanju volijo generalni sveti za jedno leto svoje načelnike. Zborovanje v avgustu je zaradi tega pomenljivo, ker sedaj sklepajo sveti svoje proračune in pri tej priliki lahko izreko svoje želje o upravi. Politika jim je sicer prepovedana, ali pri tej priliki se da vendar marsikaka politična misel vplesti.

Srednja Azija. Na pamiški planoti je bil zopet boj mej Rusi in Afgani. Poslednji so bili tepeni. Zgubili so devet mrtvih, šest ranjenih in tri vjete. Ruski vojaki pa imajo tri težko ranjene.

Izvirni dopisi.

Iz Ljutomera, dné 22. avgusta. (Nemška šola.) O ljutomerski nemški šoli, katero z vso silo zahteva peščica ljutomerskih Nemcev, je bilo že čitati po mnogih časnikih; nemški listi na vso moč zagovarjajo njeno potrebo, slovenski pa po pravici poudarjajo njeno nepotrebnost. Kdo ima pravo, se lahko spozna iz naslednjega poročila o tukajšnjih šolskih razmerah.

V ljutomerski župniji, ki ima 6475 prebivalcev, je 12 razredov ljudske šole, in sicer so v trgu, ki ima 1141 prebivalcev, četirirazredna deška in trirazredna dekliška šola in enorazredna realka, v Cesarjevcih je dvorazredna ljudska šola in ravno tako na Ovenu.

V Ljutomeru se namerava dekliška šola še razširiti v četirirazrednico, in v Cesarjevcih in na Ovenu bi radi imeli trirazrednice. To je pač več kakor dovolj šol. V teh šolah je sicer poučni jezik slovenski, vendar se v vseh razredih nemški otroci, če so kateri, poučujejo nemški, vsi pa se še od tretjega šolskega leta počenši učijo nemščine.

S tem so bili tržani do letos popolnoma zadovoljni, in v lepi složnosti se je sklenilo že pred leti tukajšnjim šolam lepše poslopje postaviti, kar se ravnokar godi na jako lepem in primernem prostoru. Mnogo tvarine za zidanje se je bilo že pripravilo, načrti so se odobrili in delo se je po dražbi že oddalo, kar sklone občinski zastop, da hoče imeti v trgu nemško šolo, da se mora trg od okolice izšolati in da trg k novi okoliški šoli ne bode nič pripomogel.

Potem so je naredila prošnja do vis. deželnega šolskega sveta za enorazredno nemško šolo, ker za več razredov niso mogli najti otrok.

Šolske oblasti ljutomerske so se odločno izrekle proti izšolanju trga; ker ni nobenega uzroka, so odbile sklep, da trg ne bi bil dolžan pomagati k zidanju nove šole, zoper ustanovitev nemške šole pa ne morejo ugovarjati, če se dokažejo postavni pogoji za njo.

Med tem so ljutomerski občinski svetovalci že govorili o trirazredni nemški šoli v Ljutomeru in

iz časnikov smo izvedeli, da je enaka sila za nemške šole nastala po vseh spodnje-štajerskih mestih in trgih.

V Brežicah, v Laškem Trgu in v Konjicah, koder so šolske oblasti v nemških rokah, je šlo vse gladko, drugod pa še cela reč visi v zraku, kakor tudi v Ljutomeru.

Ta okoliščina nas je poučila, da želja po nemških šolah ni nastala v dotičnih trgih in mestih, ampak da prihaja iz Grada. Ondi so se začeli bati za nemštvo v spodnje-štajerskih trgih ter je želijo rešiti po nemških šolah. Nemški „šulferajn“ mora pa te želje vresničevati, kolikor mu je mogoče, ter mora poslopja za nemške šole staviti.

Tudi v Ljutomeru bi bil „šulverein“ poslopje postavil. V imenu nemškega „šulvereina“ se je največ trudil tukajšnji poštar, Franc Mavčič, kateremu voljno pritrkuje večina občinskega zastopa, v katerem zvonec nosi davkar g. Aleksander Duller. Oba ta gospoda sta prišla še le pred kratkim v Ljutomer in letos so ju že po sili izvolili v občinski zastop; ko sta namreč propala v 3. razredu, pobral ju je 1. razred na stran pustivši dva dolgoletna domača odbornika. Odkar sta ta dva gospoda v odboru, pojejo ondi napete strune. Prejšnji župan gosp. Jožef Steyer jim je bil prepoustljiv, zato so ga pustili in izvolili lekarja Schwarza, ki je nekje na Češkem doma in je bil svoje dni ud čitalničin, zdaj pa stoji na skrajni nemški levici. Če še tem trem gospodom pridenemo druge tri ali štiri, potem smo našli vse, ki resnično hočejo imeti nemško šolo v Ljutomeru. Tem na ljubo pa bode težko, ne oziraje se na veliko večino slovenskih prebivalcev, mogel visoki deželni šolski svet ustreči, zato boče bržčas nemška šola ljutomerska obvisela v zraku, ker je v trgu ni treba.

Iz Trsta, 20. avgusta. (Občni zbor tržaške „Katoliške družbe.“) V nedeljo 14. t. m., ob pol 5. uri, je imela tukajšnja „Società catholica“ svoj letni občni zbor. Zborovanje se je vršilo v precej prostorni kapeli Sv. Ivana Krstnika tik stolne cerkve Sv. Justa. Pričujoči so bili: predsednik g. Andrej Karis, podpredsednik č. gosp. Ivan Buttignoni, tajnik g. Marussich, blagajnik gospod Ivan Buttignoni oče in nadalje veliko število svetovalcev in udov. Mil. preč. g. škofa je nadomestoval preč. gosp. Franc Černe, kanonik pri Svetem Justu.

Po običajni molitvi pozdravi predsednik navzoče; potem naprosi tajnika, naj prečita poročilo o delovanju v preteklem letu. Kakor se je razvidelo iz poročila, pomnožilo se je družbeno premoženje v tem letu. Nadalje je zanimivo, da je družba napravila letos na praznik presv. Trojice izlet k Sv. Sočerbu nad Dolino in potem k presv. Trojici v Krogelje, vasico blizu Doline.

Družbi je Bog vzel letos enega njenih najbolj marljivih udov v osebi dr. Loserja, nadzornika ljudskih šol v okolici tržaški. Poročilo tajnikovo je vse zadovoljilo, zato zahvali predsednik tajnika za njegov trud. Potem povabi navzoče ude, naj stavijo svoje morebitne predloge. Vstane drnd. bogoslovja č. g. Mioni in predlaga: O priliki štiristoletnice odkritja Amerike naj „Kat. družba“ tržaška napravi cerkveno slavnost in 12. oktobra t. l. naj pošlje posebno brzojavko v Genovo odboru za Kolumbovo slavnost; svoj predlog podpira s sledečim razlogom: Tržaški židovski listi so začeli nesramno pisariti o Kolumbu in smešiti z nezasiščano smelostjo njegovo versko prepričanje: toda mi katoličani moramo te sovražne napade javno odbiti in združeni se s svetim Očetom skazati vso čast in slavo možu, ki je ostal zvest sin katoliške cerkve do svojega zadnjega vzdihla. Predlog je bil enoglasno sprejet.

Za g. Mioni-jem se vzdigne škofov kapelan, č. g. Mecchia, in opozarja navzoče na bližnji škofovski jubilej našega sv. Očeta. Pravi, da po Italiji se že dolgo povsod živo zanimajo in pripravljajo za ta važni dogodek, v Trstu pa o pripravah ni ne dāha ne sluha. Da bi pa tržaški katoličani popolnoma ne zaostali, svetuje, naj se sestavi odbor iz 5 ali 6 oseb, ki naj bi skrbel za primerne slavljenje škofovega jubileja sv. očeta. Posebno priporoča majhne akademije za mladino; nadalje naj bi se o pustu napravilo v društvenih prostorih eden ali več zabavnih večerov, dan petdesetletnice pa naj bi se slavil z največjo slovesnostjo.

Predsednik odgovarja, da je družbin odbor že nekaj ukrenil v tej zadevi, sprejema pa hvaležno te nasvete.

„Don Čičon, en požirček, da se grlo izplakne. . . . Kupico na pečenko. . . Na lubenico je treba piti, če nečete vodenice dobiti. . . Na sir je naravnost potrebno. . . Cajte, rudečega bomo z vodo pomešali,“ pa mu je nihal črnega.

Zapeljiv tovariš mu je pravil med tem povedko: „Veste, don Čičon, vsaki naju ima sedem norcev v telesu, in za te norce tudi prostora v glavi. Kader izpraznim steklenko v želodec, odide en norec, pa sede na svoj stolček v glavi. Prvi norec, sedeč na stolčku, prežene otožnost, drugi topost, tretji mrak, četrti napravi dan, peti veselje. . .“

„Kaj pa šesti?“ vpraša don Čičon mokrih očij.

„Takrat je pa že slaba. Norec, ki nima kam sesti, jame ropotati, rogoviliti, z drugimi se pretepiti.“

„Pa če pride sedmi?“

„No, potlej je še hujše; potlej sta dva proti štirim, štirje proti dvema; takrat hočejo zemljo pogaziti in svet preobrniti. . . E, kaj pa ta steklenka? Poskusimo tega. Izvrstno! nič boljšega!“

Ni se mogel Čičon ustavljati prijaznemu sosedu, milokusnemu vinu, tako malo kakor slavec, kader ga kača utrpi; teklo je samo vanj. Vina so se vrstila, močnejša, in nosovi so gostom žareli, da bi bil iskre kresal, ali pa žigico prižgal. Stopali so na noge, a marsikateremu so se majala tla, vendar se napravijo na pot ter lulo prižgō.

Don Čičon je drobno stopical, večkrat se nagnil

na levo ali na desno, dasiravno si je zmeraj gledal pod noge.

„Mir, norci!“ dejal je sam pri sebi, „če ne vas vunkaj pomečem.“

Tako pride do plank, na katerih vojaki telovadijo, stoječih bolj na samini, pa se na-nje nasloni, ponavlja svoje opomine do norcev zdaj lepo, zdaj trdo, vzdihuje in jokaje. Ta hip prideta mimo tega kraja orožnika, ki čedalje bolj na uho vlečeta to tarnanje in stokanje, misleča, da se vrši hudodelstvo, da hudobnež mirnega potnika mrcvari in davi, nastavita puške in s krikom „Stoj!“ skočita pred planke. Toda don Čičon ni stal, ampak je pal pred njima na tla.

Tovariši so pogrešili Čičona, pa so se vrnili ponj. Med se ga vzamejo in peljejo seboj do Ekvene. Čičonu so lezle skupaj obrvi, zaspal je trdo na klopi v gostilni.

„Takega ne smemo pripeljati Kamili, preveč bi bila žalostna,“ pripoveduje Čičonov sosed. „Na dvorišču je voz; vidite ga! Naloženo je pohištvo in še nocoj odrine v Kastelamar. Veste kaj? Denimo ga v veliki koč za grozdje. Vozniki spé ta čas, ničesar ne bodo opazili. Čičon bo tudi spal vso noč, in zjutraj se prebudi v Kastelamaru, kakor bi nič ne bilo.“

Vsi krohotaje odobravajo surovo to šalo ter hvalijo prevejanega soseda. Res primejo don Čičona za roke in noge, denejo ga na koč, vzdignejo koč na voz, pokrijejo Čičona z listjem in — lahko noč! (Dalje sledi.)

Sledijo nekateri nasveti, kako bi bilo možno, družbino delovanje ukrepiti in razširiti. Kajti resnica je, da je imela družba do sedaj preozek delokrog in je primeroma premalo vspeha imela posebno v političnem oziru. Nazadnje se oglasi č. g. Ivan Buttignoni in govori o katoliškem tisku v Trstu. Na kratko nariše zgodovino nekdanjih listov v katoliškem duhu pisanih, ki pa niso imeli mnogo vspeha in so morali jenjati. Od leta 1880 nimamo v mestu nobenega katoliškega časnika v italijanskem jeziku. Izmed tiskovin je izhajal v tem času le izvrstni koledar „Il Campanone di s. Giusto“, kojega že več let vrejuje marljivi č. g. Alojzij Tempesta. Tudi nekaj brošuric in knjižic raznega obsega se je izdalo v tem času. Gospod govornik pravi, da kar se tiče dobrih knjig in spisov, nismo še toliko na slabem, kajti razne družbe in bratovščine imajo svoje knjižnice, in knjige gredo iz rok v roke. Ali za časnike nam gre huda, kajti dočim židje s svojimi številnimi listi kužijo in begajo ljudstvo in mu blatijo njega najlepšo svetinjo, sv. vero, in je izneverjajo Avstriji, nimamo mestni katoličani ne enega italijanskega časnika, ki bi branil vero in pravstvenost ljudstva.

Sicer izhaja od novega leta sem list „La Ricerazione“, ki se pa ne peča s politiko, dasi ima kratek političen pregled. Nadalje izdaje „Katoliška družba“ svoj mesečni „Bollettino“, katerega pa beró le njeni udje. V Trstu se torej živo čuti potreba katoliškega italijanskega časnika, in sicer dnevnika, ki bi pobijal napade židovskih nesramnih listov, poučeval ljudstvo in mu kazal, kje so njegovi prijatelji in kje njegovi sovražniki. Dokler nimamo v Trstu katoliškega glasila, bodo odločevali zmiraj v mestnem zastopu le židje in liberalci. Gospod govornik meni, da bi ne bilo tako težko, začeti. Ljudstvo je še dovzetno za dobro, kar svedoči list „La Ricerazione“, koji ima že sedaj po osmih mesecih obstanka čez 2000 naročnikov. Svetuje torej, naj bi se izbral odbor treh oseb, ki naj bi na vso moč deloval in se trudil, da bi se začel že s prihodnjim letom izdajati katoliški političen list. Iz prva naj bi izhajal enkrat na teden, potem pa naj bi rastel, dokler bi zrastel do velikega dnevnika. Toda brez denarja se ne stori ničesar. Ne preostaja torej drugzega, nego obrniti se do požrtvovalnosti katoliških meščanov. Ti naj bi se zavezali, vplačati nekaj let zaporedoma po 25 gld., toda pripravljeni morajo biti, denar žrtvovati, ako bi se početje ponesrečilo. Katoliški časnik bi bil za Italijane v mestu velike važnosti, ljudstvo bi začelo s časoma tudi javno se zavedati svoje vere in bi polagoma popuščalo židovske časnike.

Družbe sv. Cirila in Metoda redna VII. velika skupščina

dné 28. julija 1892 v Postojini.

(Dalje.)

B. Družbini zavodi brez učil in raznih učnih sredstev za nazorni pouk, brez primerne berila za mladino in za nadaljno izobraževanje učiteljstva bi ne mogli vspevati. Zato je vodstvo vstreglo tudi v tem obziru utemeljenim prošnjam, ki so prihajale iz raznih krajev naše domovine. Gledé učnih sredstev je našo družbo posebno postrežljivo podpirala „Narodna Šola“, v prvi vrsti njen požrtvovalni predsednik, deželni poslanec Feliks Stegnar, ki je sprejel dokaj našega bremena na svoje rame, za kar mu bodi iskrena vodstvena zahvala. (Živio!)

Raznih knjig: molitvenikov, šolskih, poučnih, zabavnih... je vodstvo razposlalo na vse strani po domovini blizu do 2000. Te pa so bile deloma darovane, ki so letos zelo obilno dohajale, deloma nakupljene, ker so prosili takih, ki jih nismo imeli v zalogi, deloma pa lastne družbine.

Tako je vodstvo razposlalo nad 100 podružnicam z 8767 izvodi „Vestnika V.“ v poljubno razdelitev mej družbenike in prijatelje slovenskega šolstva še v blagohotno razpečevanje „Knjižnice družbe svetega Cirila in Metoda“ VI. zvezek: Vodnikove pesmi v 4000 iztisih.

Uprav pred današnjo VII. skupščino pa je izšel tudi VII. zvezek z naslovom: „Junaki“ — spisal gimn. profesor Fran Hubad za knjižnico, kateri priporočamo v dobrotno razprodajo.

Vodstvo meni, da mu dobrih spisov ne kaže vračevati pisateljem, ker slovstveno delovanje ima trajno vrednost in družb-

odkaže častno mesto v literarni zgodovini. In da pedagogiško i mladinsko slovstvo še ne zadostuje, vé sleherni rodoljub.

Uprav radi tega, da se širi zanimanje za te stroke slovstvo, da se vspodbudijo mladi pisatelji, nakupilo je vodstvo večje število „Pomladnih glasov“, prelepega dela ljubljanskih bogoslovcev, „Zabavne knjižnice za mladino“, Kržičevih spisov i. dr. ter s tem vstreglo čitanjaželjni mladini, kakor dotičnim pisateljem-založnikom.

C. Imate-li kaj uspeha zaznamovati v slovenskem Korotanu — utegnil bi kedo vprašati? Saj je uprav vsled silne potrebe gledé šolstva na Koroškem nastala naša družba, da bi pripomogla k srečni rešitvi prevažnega šolskega vprašanja. Vrli rojaki, zbrani v naših ondodnih zelo marljivih podružnicah, dosegli so po dolgih naporih dve slovenski osnovni šoli — v St. Jakobu v Rožni dolini, čegar uzorno slovenska občina se je pogumno za to borila celih 13 let — in v Tolstem Vrh. Dne 16. novembra 1891 je šla deputacija vrlih mož iz vseh slovenskih okrajev koroških pod vodstvom deželnega poslanca Muri-ja na Dunaj, da je pri visokem ministerstvu za uk izročila „špomenico o šolstvu po slovenskem Koroškem“. Da je prišlo do tega koraka, ki je imel ugodne posledice za slovenske težnje na Koroškem, nekaj zaslug si smejo pripisovati tudi naše koroške podružnice — oziroma naša družba, ki pazno spremlja ondodno šolsko gibanje. — Sicer smo pa s šolskimi, nabožnimi, poučnimi... knjižgami in šolskim blagom postregli, kjer je bila sila. — Da si razvedrijo tužno srce, poslali smo jim tudi: „Pesen koroških Slovencev“, katero je zanje krasno vglasbil prof. Foerster. — Istotako smo k podružničnim shodom pošiljali govornike, da so poučevali vedoželjne družbenike v koristnih strokah.

Č. Omenjati nam je še jedne zadeve, ki utegne imeti blagodejne posledice za slovensko šolstvo, ako se nakane primerno tudi izpeljejo. — S cenjenim listom dné 26. aprila 1892 zglasil se je pri našem družbinem vodstvu slavni osnivalni odbor za I. slovenski katoliški shod v Ljubljani z izjavo, da name-rava ob zborovanju svojem staviti predlog, deluje naj se v merodajnih krogih na-to, da se za Slovence ustanovi katoliško učiteljišče s slovenskim učnim jezikom... Dokler pa ni mogoče vresničiti te z mnogimi težavami združene namere, skrbi naj se za to, da se vsaj čem preje osnuje za slovenske učiteljske pripravniške semenišče pod duhovniškim vodstvom in nadzorstvom. Pojasnivši to namero, konečno odbor prosi: Slavno vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda izvoli izjaviti se: ali in primeroma kako bi mogla družba podpirati osnivanje in vzdrževanje namerovanega učiteljskega semenišča?

Vsled sejnega sklepa od 11. maja je družbino vodstvo odgovorilo dné 31. maja št. 1689: da bo družba po svojih skromnih močeh rada podpirala osnovo pripravniškega semenišča, ker bi to popolnoma ugajalo družbinim namenom, zlasti z ozirom na njene že obstoječe zavode.

Ali družbi ideal je pa popolno uravnana katoliška učiteljska pripravnica s slovenskim učnim jezikom za vse slovenske pokrajine — kar bi zahtevalo se-ve znatnih denarnih sil; zato bi slavni katoliški shod učinil veri in narodu veliko uslugo, ko bi hotel na zboru zastopano slovenstvo soznati s to idejo ter ga navdušiti k nabirki za toliko podjetje. Osobito bi se koroški Slovenci okoristili s slovenskim učiteljiščem. Priporili so si že dve slovenski šoli in upati je še nadaljnjih uspehov, a kaj pomaga, ker pa ondi ni učiteljev, zmognih slovenskega jezika. Torej bi — piše koroški rodoljub — uprav družba to mogla izvršiti.

Družbino vodstvo zato rado odredi svojega govornika za oživotvorjenje te zadeve na katoliški shod in ob ugodni rešitvi rado prevzame v svojo upravo tako katoliško-slovensko učiteljišče.

Na to je odgovoril dné 1. julija t. l. slavni odbor za I. slov. kat. shod: da z veseljem sprejme to ponudbo: velikodušno podpirati ustanovo slovenskega katoliškega učiteljišča oziroma učiteljskega semenišča. Vender meni, da pred sklepom I. slov. kat. shoda te obljube ne vežejo na nobeno stran. Po shodu pa bode stalna komisija II. kat. shoda z — naše družbe pooblaščenca in z drugimi prizadetimi po zakonitem potu

na dalje o tem ukrepala. — Gledé ponujenega govnika za shod pa omenja, da se v okviru njihovega programa kot drugi govornik, ker prvi je bil že določen, rad sprejme, kar naj odboru vsaj v 14 dnéh naznanimo, kar se je tudi zgodilo.

(Dalje sledi.)

Dnevne novice.

V Ljubljani, 24. avgusta.

(Osebné vesti) Deželni glavar koroški dr. Jos. Erwein je odlikovan s komturnim križcem Franc-Josipovega reda. — Pravni praktikant pri deželnem sodišču v Ljubljani g. Leopold Ledenic je imenovan avskultantom za Kranjsko.

(Častnim občanom) je izvolila občina St. Jošt gosp. vladnega svetnika in okrajnega glavarja Ivana Mahkota. Danes mu je posebna deputacija izročila častno diplomu.

(Premeščen) je č. g. Anton Jaklič, vojaški kapelan 2. vrste v Tridentu, za vojaškega kurata 2. vrste v garnizijsko bolnišnico št. 9 v Trstu.

(Poročil) se je danes gosp. Fr. Planinšek, trgovec na Starem trgu (prej tvrška Ferd. Plautz), z gospodičino F. Danetovo. Sinoči je tem povodom priredil „Slavec“ nevesti zastaveničko pred stanovanjem na Marije Terezije cesti.

(Dolenjski železnici.) V smislu določeb § 9 pravil pozivlja upravni svet dolenskih železnic vpisnike glavinskih delnic, zaostali 60odstotni delež na vpisano glavinsko-delniško svoto vplačevati v treh obrokih v kranjski hranilnici proti pokazilu začasnega lista, in sicer najkasneje do 1. septembra t. l. 20 odstotkov, do 1. novembra 20 odst. in 1. januarja 1893. l. 20 odstotkov.

(Češki góstje) so se pripeljali danes popoldne v Ljubljano in bili na kolodvoru pozdravljeni od tukajšnje češke kolonije in družega narodnega občinstva. Zvečer ob 8. uri je prosta zabava na vrtu „pri Zvezdi“, jutri ogled mesta in okolice, zvečer ob 8. uri jutri koncert na vrtu pri „Virantu“. V petek zjutraj ob polu 7. uri odhod na Bled.

(Iz Postojine) se graški „Tagespost“ poroča, da je v cesarjev rojstveni dan na poslopju, kjer je nameščeno okrajno glavarstvo, poleg dveh cesarskih zastav vihrala tudi slovenska trobojnica, kar dotičnemu dopisniku seveda ni všeč. Dopisnik morda ne vé, da je slovenska trobojnica zasedno deželna zastava, potrjena kranjskim stanovom od cesarja Ferdinanda.

(Pasteurjevo zdravljenje.) Iz Novega Mesta se poroča: Te dni so se zdravi vrnili dečki od 8 do 12 let Fr. Kastelic iz Kandije, Fr. Umek in Fr. Medved iz Novega Mesta in Ometica Marija Kastelic iz Gotne Vasi, ki so se 14 dnij zdravili po Pasteurjevem načinu v Budimpešti. Imenovane je bil namreč ogrizel stekel pes, vsled česar so jih s podporo dež. odbora, kranjske hranilnice in interesovanih občin takoj poslali na zavod za zdravljenje stekline.

(Na sv. Višarje) pojmeta, kakor se nam poroča, letos zadnja posebna vlaka po jako znižani cení v ponedeljek dne 5. septembra dopoldne, in sicer eden s Pragarskega na Celje-Zidan Most-Ljubljano, drugi iz Maribora na Dol. Dravograd-Celovec-Trbiž in nazaj. Kdor bi hotel prevzeti v oddajo vozne listke ter dajati podrobnejša pojasnila, blagovoli naj to takoj naznaniti potovalnemu odboru v Ljubljani, Marijin trg št. 1., oziroma g. Jos. Pavlinu. Sotrudni troški se jim hvaležno povrnejo in neprodani vozni listki nazaj vzamejo po odhodu vlaka. Vsak udeleženec posebnega vlaka dobi brezplačno kratko zgodovino sv. Višarj s sliko. Vozni listki se dobivajo tudi pri g. Drag. Hribarju v Celju in pri g. M. Brdajsu v Mariboru.

(Na graškem vsentilišču) je bilo v zadnjem poletnem semestru 1323 slušateljev, in sicer 102 redna in 7 izrednih bogoslovcev; 424 rednih in 53 izrednih juristov; 444 rednih in 75 izrednih medicincev; 55 rednih in 20 izrednih modroslovcev; 133 farmacevtov.

(Tombolo) na Bledu na Mallnerjevi esplanadi priredi prihodnjo nedeljo ob štirih popoldne odbor za gradnjo Rodvanjske soteske; čisti dobiček je namenjen gradbenemu zakladu.

(Uniformovani meščanski kor) v Novem Mestu priredi prihodnjo nedeljo cesarsko slavnost s streljanjem na tarčo v Brezovici pri Ločni. Na to slavnost so povabljeni vsa novomeška društva.

(Vročina) poenjuje, vendar pa se še iz raznih krajev poročajo smrtni slučajji vsled solnčarice. Tržaški „Mattino“ je poročal v ponedeljek, da je

mного vojakov, zbranih okoli Senožč, zbolelo za solnčarico in tudi nekaj umrlo. Brigadni zdravnik pa popravlja to poročilo in konstatuje, da je zbolelo le 30 vojakov, umrl pa nobeden.

(Požar na Podreči.) Iz Smlednika se nam poroča z dne 23. t. m.: Včeraj ravno ob treh popoldne smo ugledali onostran Save tik podružne cerkve na Podreči vzdigati se gost oblak črnega dima. Za njim se je pokazal visok plamen, ki se je hipoma širil na okrog, kajti veter je neusmiljeno netil požar, da ni bilo moči kaj ubraniti. V eni uri pogorela so vsa gospodarska poslopja trem posestnikom: Lencetu, kjer je izpod skednja ogenj izbruhnil, Lukoveu in Šmajd-u. Pri Lukoveu je pogorela tudi hiša, iz katere so skozi okno potegnili staro ženo, ki se je nekaj časa mudila v kleti, misleč, da se boče ondi najložeje rešila. K sreči je dim še ni bil toliko omamil, da bi se jej bila zgodila kaka nesreča. Nekaj prasev je posestniku Lencetu bajé tudi ostalo v ognju. Pri silnem pišu se je širil ogenj naprej po polju in zajel tudi nekaj kozolcev. Pogoreli so bili menda vsi zavarovani, toda le za majhne svote. — Zažgal je bajé neki otrok, ki se je z žveplenkami igral pod skednjem in ko je vzplamtel ogenj, zbežal kričaje: „Gori, gori!“ — Kdaj pač se bo ljudstvo zmodrilo in otrokom zapiralo ognjeno netivo?

(Nesreče.) Dne 19. t. m. je v Mali Vasi na Dolenjskem padel hlapec Anton Tifolt s kozolca 4 metre globoko ter mrtev obležal. — Minolo soboto je šla slaboumna Marija Kuhar iz Krašnje proti Vrhu. Drugi dan so jo našli mrtvo v nekem jarku. — V noči od 19. na 20. t. m. je pogorelo poslopje Jan. Šribarja v Kočnem. Zgorel je tudi trileten otrok.

(Duhovne vaje) za duhovnike celovške škofije se vrše od 22. do 26. t. m. v Celovcu. Vodi jih o. H. Ache S. J.

Telegrami.

Dunaj, 23. avgusta. Naučni minister baron Gautsch se je danes odpeljal v Olomuc k pogrebu kardinala Fürstenberga.

Dunaj, 24. avgusta. Suplent Bežek v Ljubljani je imenovan začasnim glavnim učiteljem na ženskem učiteljskem v Gorici.

Levov, 24. avgusta. Cesar pride dne 1. septembra popoldne in ostane do 4. sept. zvečer.

Temešvar, 23. avgusta. Stirje častniki 29. pešpolka so se včeraj v vozu peljali iz

Topolovca v Brestovac. Na nekem mostu se splaše konji, ograja se zruši, častniki padejo v suho strugo. Trije so nevarno ranjeni.

Hamburg, 23. avgusta. Včeraj je več oseb zbolelo za kolero in nekaj umrlo.

Hamburg, 24. avgusta. V Hamburgu se je prikazala kolera. Listi različno poročajo o številu zbolelih in umrlih. „Hamburger Nachrichten“ trdijo, da jih je že 300 zbolelo, 120 umrlo. Včeraj jih je umrlo 65.

Bruselj, 24. avgusta. Preiskava ni v vsej Belgiji pokazala nobenega slučaja epidemične kolere. V Antwerpenu je samo „cholera nostras“.

Pariz, 24. avgusta. Polovica nedavno v Puteaux ukradenih patron našli so na polju za Mortoalerijami.

Pariz, 24. avgusta. „Echo de Pariz“ poroča, da so vsled preiskave zastran solnčarice mej vojaškimi vajami dva generala prestavljena v disponibiliteto, jeden polkovnik

pa prestavljen v neaktivno stanje. Kornim poveljnikom se je pismeno izrekla graja.

Rouen, 24. avgusta. Včeraj zopet dve osebi zboleli za kolero podobno boleznijo. Jeden bolnih vjetnikov je umrl.

Bris, 24. avgusta. Francoski princ Franc Bourbonski je po dolgi bolezni previden s svetimi zakramenti.

Peterburg, 23. avgusta. Od 20. do 21. avgusta je za kolero zbolelo 87 oseb, 32 pa umrlo.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrice na 24 ur v toč.
	opazovalja	barometra v mm	termometra po Celziju			
23	7. u. jut.	735.4	18.2	sl. zap.	jasno	0.00
	2. u. pop.	734.4	28.2	sl. svzh.	"	
	9. u. zveč.	734.9	20.2	sl. sever	"	
Srednja temperatura 24.3°, za 5.9° nad normalom						

Srednja temperatura 24.3°, za 5.9° nad normalom

20. avgusta. Marija Strukelj, metna uboga, 81 let, Karlovska cesta 7, marasmus. — Kristina Sive, mizarjeva hči, 1 mesec, Dunajska cesta šte. — Delavske hiše A. božjast.

V bolnišnici: 19. avg. Marija Kaplan, dekla, 27 let, jetika.

20. avgusta. Marija Colnar, gostija, 57 let, carcina noma erupis sin. — Lukas Močilnikar, zidar, 55 let, euphysem.

Ponudimo po najnižjih cenah:
zarezano vstricno ostrešno opeko

najboljše vrste,

lončene peči
(specijaliteta),

majolika peči

lepenke (Dachpappe), karbolinej, roman in portlant cement, cevi iz kamenine, nasade za dimnike iz kamenine, ognju protivno opeko in plošče osamljače (Isolirplatten).

Dalje prevzamemo po najnižjih cenah
tlakanje z asfaltom, s chammottnimi in cementnimi ploščami.

Odličnim spoštovanjem

J. P. VIDIC & Comp.
Ljubljana, Slonove ulice.

318 8

Prevzetje trgovine.

Usojava si uljudno javljati, da prevzameva z dném **1. septembra letos** vže nad osemnajst let pod trdko **M. Neumann v Slonovih ulicah št. 11** obstoječo

trgovino z izgotovljeno obleko za gospode in dame

ter se ob enem priporočava velečastitej duhovščini, visokemu plemstvu ter slavnemu občinstvu iz mesta in z dežele v prav obilna naročila.

Z odličnim spoštovanjem

Gričar & Mejač.

384 5—1

Dunajska borza.

Dne 24. avgusta

Papirna renta 5%, 16% davka	96 gld 15 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	95 „ 90 „
Zlata renta 4%, davka prosta	113 „ 95 „
Papirna renta 5%, davka prosta	100 „ 50 „
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	999 „ — „
Kred. tne akcije, 180 gld.	314 „ — „
London, 10 funtov strl.	119 „ 70 „
Napoleonador (20 fr.)	9 „ 50 „
Cesarski cekini	5 „ 60 „
Nemških mark 100	58 „ 60 „

Dne 23. avgusta.

Ogerska zlata renta 4%	111 gld. 60 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 „ 45 „
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	140 „ — „
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	150 „ 75 „
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	184 „ — „
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 „ 15 „
Zastavna pisma	100 „ 15 „
Kreditne srečke, 100 gld.	192 „ 75 „
St. Genois srečke 40 gld.	63 „ — „

Ljubljanske srečke, 20 gld.	22 gld. — kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 „ 70 „
Rudolfove srečke, 10 gld.	24 „ 25 „
Salmove srečke, 40 gld.	62 „ — „
Windischgraezove srečke, 20 gld.	60 „ — „
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	153 „ 25 „
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2825 „ — „
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	103 „ 50 „
Papirni rubelj	1 „ 21 „
Laskih lir 100	— „ — „

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile šte. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nataganje kapitalov priporočamo:

4% bolzansko-meranske prioritete.

4% galiskega zemljiškega kreditnega društva zastavna pisma.

4% duhovsko-podmokelske (Dux-Bodenbacher) srebrne prioritete.

150.000 goldinarjev

dobi se z jedno

kreditno promeso

4% gld. in 50 kr. kolek.

Žrebanje dne 1. septembra!